

Пісня

Тодось Осьмачка

Несла із берега я воду,
назустріч гнулася лоза,
а він, привабливий на вроду,
пройшов і "здрастуй" не сказав.
Я спотикнулася з водою,
бо з серця виривався крик,
а він байдужою ходою
не оглядаючися зник.
Чого ж... Чого він так разюче
не поміча мене ніде ? ..
Чи не тому, що я ще учень,
а він вже сивий де-не-де?
Що сивину його я бачу,
як місяць в річці на весні,
і що від неї ще заплачу,
щаслива може хоч у сні...
Коли погляне раз та й годі
на місце те, де я росла,
де спотикнулася сьогодні
і вщерть води не донесла...